

dekretære, at de Borgere, der ikke bøjer sig for Organisationen, maa indtage en anden Stilling overfor Staten end andre Borgere. Jeg skal her minde om, hvorledes det for et Par Aar siden blev klarlagt af Venstrebladet „Sorø Amtstidende“, at Arbejdsgiverforeningen overfor Venstres daværende Handelsminister havde tvunget igennem, at en Mand, fordi han ikke var Medlem af Arbejdsgiverforeningen, fordi han holdt sin Fabrik gaaende under en Arbejdskonflikt, ikke maatte indvælges af Staten som Repræsentant i Landmandsbankens Bankraad.

„Sorø Amtstidende“ skrev derom, at til denne Mand, der stod udenfor Arbejdsgiverforeningen, var der sket Henvendelse fra den daværende Regering, men han blev ikke desto mindre skudt hensynsløst til Side for at imødekomme Arbejdsgiverforeningens Ønsker. Hertil er altsaa Klassemodsatningerne kommet, at der ikke blot er Tale om personlig Forfølgelse indenfor den ene Klasse og økonomisk Boykotning indenfor den anden, men at Statsmagten endogsaa tages i Brug som et Redskab af Organisationerne for at ramme den enkelte Mand. Det var efter min Mening slemt, at den daværende Regering lod sig bruge som et Redskab for Organisationstyranniet.

Paa den Foranledning, som det ærede Medlem Hr. Slesbager har givet, vil jeg sige, at naar han nu paakalder Lovgivningsmagtens Optraeden overfor Organisationstyranniet, da er det vel noget, der udmærket kan diskuteres, men man bør tænke paa de overordentlige Vanskeligheder, der kan følge dermed. For blot at nævne dette Spørgsmaal: Hvornaar er der Tale om personlig Forfølgelse? Eller, naar vi ser paa Arbejdsgiverne: Hvornaar er der Tale om Boykotning? Vil det ærede Medlem gaa med til en Lovgivning, som i givet Tilfælde vil føre med sig, at man maa sige til Arbejdsgiverforeningens Medlemmer: I maa ikke selv afgøre, til hvem I skal sælge, og af hvem I skal købe.

Altsaa, det er et Spørgsmaal, der kan diskuteres. Men jeg vil gerne understrege, at jeg tror, at det allerfrugtbarste vil være at se en lille Smule dybere i det Perspektiv, der aabner sig for en, naar man ser saadanne Tilstande, naar man ser, at saadan er Klassekampen, og at Organisationerne for at værgе sig maa anvende saadanne Midler. Jeg tror, man maa se lidt dybere i dette Problem og sige: Det er paa Tide at deltage i Reformbestræbelser til Udjævning af Klassemodsatningerne, og hertil bydes der ogsaa det ærede Medlem Hr. Slesbager

Lejlighed i det Udvalgsarbejde, som nu kommer. Men jeg vil samtidig sige til det ærede Medlem, at jeg tror ikke, det udmærkede Arbejde, som han forhaabentlig vil gøre der, lader sig forene med de Bestræbelser, som han i Gaar i saa høj Grad udfoldede for at gøre Kløften mellem Arbejderstandens Repræsentanter og det øvrige Samfund saa stor som muligt. I det Arbejde, der kræves paa dette Omraade, er der i Sandhed ingen som helst Brug for Grøftegravere.

Overfor disse Bestræbelser for en Udjævning af Modsætningsforholdet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere har de danske Arbejdsgivere desværre i en mærkværdig Grad holdt sig udenfor enhver Bevægelse, der peger hen mod en Nyorientering paa dette Omraade. De danske Arbejdsgivere staar for de flestes Vedkommende endnu paa det Standpunkt, der omtrent kan udtrykkes paa den Maade, at de betragter dem, der beskæftiger sig med saadanne Problemer, blot som velmenende Idealister, som i Virkeligheden ikke maa tages alt for alvorligt. Overfor disse velmenende Idealister følger de Herrer danske Arbejdsgivere sig som de praktiske Mænd, der ganske anderledes har Overblik over, hvad der tjener Produktionens sande Vel. Ja, de danske Arbejdsgivere, de er saa kloge, som vi nu ser dem i disse Dage, naar de kommer fra Nætternes Forligsforhandlinger, hærdede gennem Lockouttrusler og gennem Strejkevarsler og spekulerende over, hvordan de nu skal tilrettelægge det Pressefelttog, som skal sikre dem den offentlige Menings Sympati, hvis en Kamp skulde bryde ud. Gennem et langt Liv er de Herrer uddannede i hele dette vanvittige System paa en saadan Maade, at de ikke er i Stand til at tænke sig et Samfund, hvor mægtige Arbejdskampe ikke udgør et nødvendigt Led i et fornuftigt Produktionssystem.

Det er ikke ret mange Aar, siden Formanden for den danske Arbejdsgiverforening i en Nytaarsartikel i et Blad kunde betegne Tanken om social Fred som et tomt Fata Morgana, kunde sige, at det i Virkeligheden er at forsynde sig imod Naturen at søge Kampen i det sociale Liv afskaffet, thi denne Kamp er Betingelsen for et stærkt og frodigt Liv, og derfor, føjer han til, er det internationale Program om social Fred kun en skadelig, for det menneskelige Fremskridt dræbende Utopi.

For enhver, der tror, at Naturens og Fremskridtets Love byder Menneskene til Samarbejde og Samvirken og fordømmer Kampen, for enhver, der ser saaledes paa